

LETO 1926-27

MAJ

Marijin otrok.

Pred velikim gozdom sta živela drvar in njegova žena. Imela sta le enega otroka — deklico pri treh letih. Bila sta pa tako revna, da ni bilo pri hiši več niti vsakdanjega kruha, in nista vedela, kaj naj dasta otroku jesti. Nekega jutra je šel drvar poln skrbi ven v gozd na svoje delo in ko je tam sekal drva, je stala nenadoma pred njim lepa, velika gospa. Imela je na glavi krono svetlih zvezd, pa mu je rekla: »Jaz sem devica Marija, mati božjega Deteta; ti si pa reven in trpiš pomanjkanje: daj mi svojo hčerko, jaz jo bom vzela s seboj, ji bom mati in bom skrbela zanjo.« Drvar je ubogal, je šel po deklico in jo je dal devici Mariji, in ona jo je vzela s seboj gor v nebesa. Tam ji je bilo dobro, je jedla potice in pila sladko mleko, in njena obleka je bila zlata, in angelci so se igrali z njo. Ko je bila pa stara štirinajst let, jo je Marija enkrat poklicala k sebi in ji rekla: »Ljubi otrok, jaz pojdem zdaj na dolgo pot; tu vzemi v oskrbo ključce od trinajstih vrat nebeškega kraljestva. Dvanajst vrat smeš odpreti in si ogledati, kakšna lepota je notri; trinajstih vrat pa — tale ključek je od njih! — ne smeš odpreti, drugače boš

nesrečna.« Deklica je obljubila, da bo ubogala, in ko je devica Marija odšla, je začela ogledovati bivališča nebeškega kraljestva. Vsak dan je eno odprla, dokler si ni ogledala vseh dvanajst. V vsakem bivališču je pa sedel en apostol v velikem sijaju. Deklica se je veselila te bleščobe in lepote, in angelci, ki so jo zmeraj spremljali, so se veselili z njo. Tako so bila zdaj samo še trinajsta vrata neodprta. Deklico je hudo imelo, kaj je skritega za njimi, in je zato rekla angelcem: »Čisto odprla jih ne bom in tudi noter ne pojdem; samo nekoliko jih odmaknem, da bomo malo pokukali skozi odprtino.« — »Oh ne,« so rekli angelci, »to bi bil greh. Devica Marija je prepovedala, in ti bi postala lahko nesrečna.« Tedaj je deklica molčala, toda želja v njenem srcu ni molčala, ampak je v njem glodala in kljuvala ter ji ni dala miru. In ko ni bilo nobenega angelca pri nji, si je rekla: »Zdaj sem čisto sama in lahko pogledam; nihče ne bo zvedel, da sem pogledala.« Pa je poiskala ključek in ko ga je držala v roki, ga je tudi vtaknila v ključavnico, in ko je bil vtaknjen v ključavnico, ga je tudi zavrtela. Pa so vrata odskočila, in je videla sedeti samo presveto Trojico v ognju in zlatu. Za trenutek je obstala in začudena vse ogledovala, potem se je s prstecem malo doteknila zlata, pa je postal prstec ves zlat. Silno se je prestrašila, zaloputnila je vrata in zbežala. Toda strah je ni minil, naj je začela, kar je hotela, in srce ji je bilo venomer in se ni hotelo umiriti; tudi zlato na prstecu je ostalo in ni šlo proč, naj ga je umivala in drgnila, kolikor je hotela. — Ni bilo dolgo, pa je prišla devica Marija s svojega potovanja nazaj. Poklicala je deklico k sebi in je hotela imeti nebeške ključe. Ko je deklica ključe oddala, ji je pogledala Devica v oči in ji rekla: »Vendar nisi odprla trinajstih vrat?« — »Ne,« je odgovorila deklica. Tedaj je položila Devica roko na njeno srce in je začutila,

kako srce tolče in tolče, in je spoznala, da se deklica ni držala njene zapovedi in je vrata odprla. Rekla je še enkrat: »Ali jih res nisi odprla?« — »Ne,« je rekla deklica vdrugič. Tedaj je opazila Devica prstec, ki je postal zlat od nebeškega ognja, in je uvidela, da se je deklica pregrešila, pa je rekla vtretjič: »Ali nisi odprla?« — »Ne,« je rekla deklica vtretjič. Tedaj je izpregovorila devica Marija: »Ti me nisi ubogala in si še zraven lagala: nisi več vredna, da bi bila v nebesih.« In deklica je globoko zaspala, in ko se je zbudila, je ležala doli na zemlji, sredi neke pustinje. Hotela je klicati, pa ni spravila glasu iz sebe. Skočila je na noge in je hotela zbežati, pa kamor se je obrnila, povsod jo je zadržala trnjeva meja, ki je ni mogla pre-dreti. V tej samotij, kjer

je bila zajeta, je bilo staro votlo drevo: to je bilo zdaj njeno stanovanje. Vanje je zlezla, ko se je znočilo, in v njem je spala, in če je deževalo in bučal vihar, se je vanje skrila. To je bilo žalostno življenje, in če je na to pomislila, kako ji je bilo v nebesih lepo, ko so se angelci igrali z njo, tedaj se je bridko zjokala. Koreninice in gozdne jagode so bile njena hrana; te je iskala, kolikor

daleč je mogla. Jeseni si je nabrala odpadlih lešnikov in listov. Znosila jih je v svojo duplino: z lešniki se je pozimi hranila, in če je prišel sneg in led, je zlezla kot uboga živalca v listje, da ni zmrznila. Ni trajalo dolgo, pa se ji je raztrgala obleka, in koscec za koscem ji je odpadel s telesa. Ko je spet posijalo gorko solnce, je šla ven in se je usedla pred drevo, in njeni dolgi lasje so jo pokrivali od vseh strani kot plašč. Tako je hodila sedet leto za letom in je izkušala, kaj je žalost in reva na svetu. (Konec.)

J. E. Bogomil:

Dve luči.

8. »Pridi, moj zvesti služabnik!«

Prišel je dan, ki ga je Stanislav Kostka napovedal kot svoj smrtni dan. To je bil 15. avgust l. 1568. Mladi Stanislav je ležal na mrliškem odru, njegov duh pa se je že radoval ob nogah Marije vnebovzete.

Na dan mučenca-mladeniča svetega Lavrencija se je zglasila pri Stanislavu bolezen. Bila je lahka mrzlica. Nihče ni mislil na smrt. Svetnik pa jo je takoj spoznal kot vabilo v nebesa: »Pridi moj zvesti služabnik...!« Ko ga je prav ta dan obiskal njegov spovednik, o. Fazi, mu je Stanislav kar naravnost povedal, da bo na Marijin praznik dal svetu slovo.

Tretji dan je postala bolezen malo hujša. Mladega bolnika so spravili v samostansko bolniško sobo. Ko se je vlegel v posteljo, je dejal okoli stoječim: »Iz te postelje ne bom več vstal.«

Prišel je 14. avgust. Bolezen ni poprijemala hujše, vendar je dejal Stanislav proti večeru svojemu strežniku: »To noč bom umrl.«